

Cum să întâmpinăm întrebările?

Cum să întâmpinăm întrebările?

Drag prieten,

În ultima vreme am cercetat cu mult interes felul minunat în care Ioan Botezătorul a răspuns la diferitele întrebări ce i s-au pus, pentru că, vai!, în zilele lui erau întrebări cum sunt și în zilele noastre.

Mă refer în special la ceea ce ne prezintă capitolele 1 și 3 din Evanghelia după Ioan.

Prima întrebare care i-a fost pusă acestui mare și iubit slujitor al lui Dumnezeu se referea la el însuși, lucru prezentat de evanghelist foarte pe scurt. „Iată mărturisirea făcută de Ioan, când iudeii au trimis din Ierusalim pe niște preoți și leviți să-l întrebe: «Tu cine ești?»" (Ioan 1.19).

Pentru cineva care gândește sănătos niciodată nu este plăcut să i se ceară să vorbească despre sine. Așa că nu mă-ndoiesc că și pentru Ioan era dificil. El le-a spus imediat că nu era Mesia, nici Ilie, că nu era nici măcar profetul. Dar ei voiau un răspuns pozitiv. „Dar cine ești? Ca să dăm un răspuns celor ce ne-au trimis. Ce zici tu despre tine însuți?” (versetul 21). El ocupa un loc neînsemnat în gândurile lui Ioan: „Sunt glasul ..." (versetul 23). Numai atât? Da! Prin profet vorbea Duhul, iar Ioan s-a mărginit numai la a rosti aceste cuvinte. Ce slujitor binecuvântat! Ce mărturie glorioasă! De-am avea noi mai mult acest duh! Dacă ne-am însuși mai bine această metodă de a răspunde la întrebări!

Dar fariseii n-au fost mulțumiți. Duhul smerit al lui Ioan era ceva care-i depășea cu mult. „Ei i-au pus următoarea întrebare: «Atunci de ce botezi, dacă nu ești Hristosul, nici Ilie, nici profetul?»" (versetul 25).

Și aici Botezătorul răspunde scurt: „Eu botez cu apă; dar în mijlocul vostru stă Unul, pe care voi nu-l cunoașteți. El este Acela care vine după mine, - și care este înaintea mea; eu nu sunt vrednic să-i dezleg cureaua încălțămintelor Lui" (versetele 26-27).

Astfel, el nu era decât un glas, iar, în ce privește lucrarea sa, el boteza cu apă și era bucuros să se retragă pentru a-l lăsa loc Celui ale cărui sandale se simțea nevrednic să le dezlege.

Aceasta este ceva excepțional. Și sunt sigur, drag prieten, că duhul minunat pe care-l manifesta acest strălucit slujitor al lui Hristos este ceea ce am dori amândoi pentru noi înșine. Doresc să cunosc cât mai mult acest duh de smerenie - această lipsă a preocupării cu sine - acest duh ce conduce la a te retrage. De acest spirit este nevoie în zilele noastre când proliferază lauda de sine și pretențiile.

Dar să privim împreună la capitolul 3 din Ioan. Aici ni se prezintă un alt fel de întrebare, nu despre sine sau despre lucrarea lui, ci despre curățire. „Între ucenicii lui Ioan și iudei s-a iscat o neînțelegere cu privire la curățire. Au venit deci la Ioan și i-au zis: «Învățătorule, Cel ce era cu Tine dincolo de Iordan, și despre care ai mărturisit Tu, iată că botează, și toți oamenii se duc la El»" (versetele 25-26).

Dar ei greșeau, pentru că „Isus nu boteza El însuși, ci ucenicii Lui" (Ioan 4.2). Însă nu acesta este esențialul, ci ceea ce m-a impresionat este modul în care Ioan răspunde la toate întrebările, fie ele bune sau nepotrivite, faptul că, în prezența Domnului, el găsește soluția cea mai bună pentru toate. „Drept răspuns Ioan i-a zis: «Omul nu poate primi decât ce-i este dat din cer.»" (versetul 27).

Cât de adevărat! Ce simplu și ce evident! Ce răspuns complet pentru orice întrebare! Dacă omul are ceva, atunci de unde poate el să aibă, de unde ar putea proveni acel lucru? Sigur că numai din cer. Ce tratament perfect pentru invidie, gelozie și concurență! „orice ni se dă bun și orice dar desăvârșit este de sus, de la Tatăl luminilor" (Iacov 1.17).

Ce spune aceasta despre om și pământ! Și ce mărturie despre cer și Dumnezeu! Pe pământ nu este nici un pic de bine afară de ceea ce vine din cer, iar în om nu este nimic bun afară de ceea ce are de la Dumnezeu. Atunci de ce să se laude cineva, de ce să fie gelos sau invidios? Dacă orice este bun este de sus, atunci să se pună capăt concurenței și orice suflet să înalțe laude către „Tatăl luminilor".

Așa întâmpina Botezătorul întrebările din zilele lui. El le da de înțeles tuturor celor ce-i puneau întrebări că întrebările lor nu erau importante pentru el, și, mai mult decât aceasta, el le arăta ceea ce era important pentru el. Acest slujitor binecuvântat își găsea toate resursele în Mielul lui Dumnezeu, în lucrarea Lui minunată, în persoana Lui glorioasă. Îi era îndeajuns să audă vocea Mirelui pentru a avea o bucurie deplină.

Problema curățirii, fără îndoială, destul de interesantă, ca și alte întrebări, ea are aspecte bune și aspecte nepotrivite; dar, pentru Ioan Botezătorul, vocea Mirelui era îndeajuns. În prezența Lui el a găsit un răspuns divin la orice întrebare, o soluție divină la fiecare problemă. El și-a îndreptat privirea spre cer și a văzut că de acolo vine orice lucru bun. A privit fața Mirelui și acolo a văzut toate gloriile morale. Și aceasta i-a fost îndeajuns.

De ce să mai fie tulburat de vreun fel de întrebări - fie ele despre lucrarea lui sau despre curățire? El trăia cu mult deasupra sferei întrebărilor, în binecuvântata prezență a Domnului, și acolo el găsea tot ce-i dorea inima.

Acum deci, drag prieten, consider că ar fi bine să luăm aminte la aceste lucruri din evanghelia lui Ioan. Nu este nevoie să mai spun că, în zilele noastre, sunt întrebări care-i frământă pe oameni. Da, și unora dintre noi li se cere să-și exprime mai hotărât părerea măcar în unele dintre aceste chestiuni.

Dar cred că diavolul se străduiește să ne îndepărteze inimile cât mai mult de Hristos și să ne îndepărteze unii de alții prin întrebări. Și nu ar trebui să ignorăm aceste metode la care recurge. El nu vine să ne spună pe față: „Eu sunt diavolul și doresc să vă despart și să vă risipesc

prin întrebări", dar tocmai aceasta caută el să facă.

Nu contează dacă întrebarea în sine este bună sau nepotrivită, deoarece diavolul se poate folosi la fel de bine de o întrebare bună ca de una nepotrivită, cu condiția ca întrebării să i se acorde o importanță deosebită, astfel încât ea să se interpună între sufletele noastre și Hristos și între noi și frați. Pot înțelege diferite moduri de a judeca în chestiuni mărunte.

Creștinii au avut multe asemenea neînțelegeri de secole, și vor continua să le aibă până la sfârșitul timpului. Sunt slăbiciuni omenești. Dar atunci când vreunei întrebări i se acordă mai multă importanță decât se cuvine, atunci aceasta încetează să mai fie slăbiciune omenească și devine o viclenie a lui Satan. Pot avea o părere foarte bine definită în orice chestiune, și așa poate avea oricine, dar ceea ce doresc este să evaluăm cu grijă toate chestiunile și să ne bucurăm auzind vocea Marelui și să umblăm împreună în lumina binecuvântată a feței Sale. Aceasta îl va da de rușine pe vrăjmaș. Aceasta ne va elibera de prejudecăți și de parțialitate, de grupuri și secte. Atunci nu ne vom mai aprecia unii pe alții pe baza atitudinii față de o anumită problemă, ci pe baza modului în care prețuim persoana lui Hristos și a măsurii în care ne dedicăm Lui.

Într-un cuvânt, drag prieten, doresc ca eu și tu și toți frații noștri iubiți din întreaga lume să fim caracterizați de o dăruire deplină numelui, adevărului și cauzei lui Hristos. Doresc să întrețin relații frățesti cu oricine îl iubește în adevăr pe Hristos, chiar dacă nu putem cu nici un chip să fim de acord în anumite chestiuni mărunte. În cel mai bun caz „cunoaștem în parte” (1 Corinteni 13.9) și nu trebuie să ne așteptăm ca oamenii să fie de acord cu noi în toate problemele.

Dar, dacă Hristos este Acela care ne preocupă cel mai mult, atunci toate celelalte vor ocupa locul cuvenit, vor căpăta valoarea potrivită și își vor păstra proporțiile. „Gândul acesta dar să ne însuflețească pe toți, care suntem desăvârșiți; și dacă în vreo privință sunteți de altă părere, Dumnezeu vă va lumina și în această privință. Dar în lucrurile în care am ajuns de aceeași părere, să umblăm la fel” (Fii. 3.15-16). În momentul în care orice altceva sau altcineva în afară de Hristos este introdus ca regulă pentru umblare, aceasta este o lucrare a diavolului. Sunt la fel de sigur de aceasta cum sunt de sigur că, scriind, țin stiloul în mână.

Fie ca Domnul să ne țină aproape de El, să umblăm împreună, nu în sectarism, ci în adevărată dragoste frățască, căutând ca toți cei care sunt ai lui Hristos să aibă parte de binecuvântare și să propășească și lucrând pentru cauza Lui binecuvântată până la venirea Lui!

Iulie 1876

clickbible.org